

Въ тези няколко глави Из. Кириловъ достига апогея на своето творчество. Като едри камъни се зазижда въ душата обичьта къмъ родинатъ, и страшната клетва на стария Габаръ ечи по скоро като тържественъ камбаненъ звънъ надъ общата поквара и забрава сега.

— Ако те забравя, Добруджа, езикътъ ми да онѣмѣе.

Азъ препоръчамъ на мойтъ другаръ книгата на Из. Кириловъ. Въ нея честната войнишка душа ще намѣри хубави страници, които ще и донесатъ онова което търси тя.

Тѣ ще и напомнятъ за минали дни, ще я подкрѣпятъ въ онова, което блика въ насъ и, може би нѣкому ще кажатъ нѣщо ново.

И. Кипарисовъ

Най-силенъ е Иванъ Кириловъ въ романа си „Габаритъ“.

Въ тази чудна книга ние виждаме крупното дарование на художника Иванъ Кириловъ. „Габаритъ“ това сж огледалото, въ което се отразява образа на всѣки истински българинъ. Синътъ Петъръ пъкъ и бащата Стойко балканлията, които се поселили въ село Сребърна (Добруджа), гдѣто сж си завѣдили имотъ, сж българи съ всички онѣзи природни добродетели, които крепятъ и въодушевляватъ българския селянинъ. Иванъ Кириловъ ни описва така прелеститъ на нашия селски животъ, че който го чете не може да се не трогне и особено, ако тоя има свои спомени отъ село, да не възжелае да се върне тамъ — тамъ гдето подъ палящитъ слънчеви лъчи запотеното чело жъне годишния си трудъ; тамъ всредъ пѣснитъ на чучулигитъ и прохладния вечерникъ; тамъ всредъ мегдана на праздничното хоро, при звуковетъ на кавала и гайдата или тамъ подъ покрива на малката селска черква, гдето човешката душа може само да се въздигне къмъ Бога, очистена отъ всичко човѣшко и земно.

Каква противоположностъ между живота на село и този въ града, гдето покварата таи само мерзости и злочинства.